
Húsvét II. hete

Péntek

ApCsel 5,34-42 ■ Jn 6,1-15

„Van itt egy fiú, akinél öt kenyér és két hal van, de mi ez ennyinek?”

Tegnapi elmélkedésünk fényében a mai olvasmányokat egy magasabb szinten, Pünkösöd világosságában kell újraolvasnunk és értelmeznünk. A kenyérszaporítás története Húsvét és Pünkösöd előtti esemény; megtörtént, elmúlt. Jézus földi testével nincs többé közöttünk. Nem nyújtja ki többé kezét, hogy hálát adva szétossza az emberek között a kenyeret és a halat.

De nem is azokra a mozzanatokra kell figyelniük, amelyek soha vissza nem hozhatók, hanem azokra, amelyek örök jelentéssel bírnak. Hiszen a kenyérszaporítás csodája, akárcsak a pusztabeli manna, előképe egy nagyobb, isteni valóságnak.

A kenyér arra a kenyérre utal, melyet Jézus az utolsó vacsorán önmaga testeként osztott ki tanítványainak. Ezt erősíti a mozdulat azonossága és az *eucharisztészasz* (hálát adott) ige használata. A pap kezéből ma is százakhoz, ezrekhez jut el ez a kenyér, és táplálja bennük az isteni életet. A hal pedig a korabeli zsidó ember számára a végidőket jelenti (erre utal az apostoloknak adott ígéret is: „*Emberek halászává teszlek titeket*”). Vagyis Jézus nagy erővel meghirdeti, hogy vele elkezdődik a végső korszak: Isten utolsó és végső üzenetét közli az emberrel, és máris ő maga, Isten van jelen az ő népe számára.

Van egy további üzenete is ennek a történetnek. Ha mi is Jézushoz hasonlóan átadnánk magunkat az Atyának, és úgy adnánk hálát, és kezdenénk szétosztani, amink van, a kenyérszaporítás csodája ma is megismétlődne, mint ahogy meg is ismétlődik ott, ahol Istennek átadott életű emberek osztják a kenyeret. De ne csak arra a kenyérre figyeljünk, amely csupán halandó életünk fenntartására szolgál. Inkább arra törekedjünk, hogy minket is felhasználhasson Isten, hogy áldását továbbadva tápláljuk azokat, akik órá éheznek.